

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců: **a) E. B., b) Ing. M. Š., c) Ing. Z. Č., d) I. Č., e) J. Ř.**, všichni zastoupeni JUDr. Danielem Honzíkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Londýnská 674/55, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, zastoupený JUDr. Adamem Rakovským, advokátem, se sídlem Praha 2, Václavská 316/12, za účasti: **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2014, zn. SPÚ 471606/2014, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, zn. SPÚ 471606/2014-opr., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2015, č. j. 3 A 152/2014 – 99, o návrhu na přiznání dalších nákladů řízení

t a k t o:

Výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 211/2015 - 69, **se doplňuje** takto:

Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě dalších nákladů řízení částku 20 000 Kč k rukám JUDr. Daniela Honzíka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Na základě kasační stížnosti žalobců (dále „stěžovatelé“) zkoumal Nejvyšší správní soud zákonnost rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 4. 6. 2015, č. j. 3 A 152/2014 – 99, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že bylo z moci úřední obnoveno řízení, v němž Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Praha vydal dne 15. 12. 2011 dílčí rozhodnutí č. j. PÚ 910/11. Tímto dílčím rozhodnutím bylo podle ustanovení § 9 odstavec 4 zákona č. 229/1990 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), vysloveno, že stěžovatelé jsou vlastníky v posledně uvedeném správním rozhodnutí popsanych nemovitostí a dále že stěžovatelé nejsou vlastníky jiných, opět v rozhodnutí popsanych nemovitostí. V restituční věci se rozhodovalo mimo jiné o nároku stěžovatelky E. B., odvozeného od původního vlastníka nemovitostí JUDr. J. B., jehož je stěžovatelka závětní dědičkou.

[2] Rozsudkem ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 211/2015 - 69, Nejvyšší správní soud zrušil jak přezkoumávaný rozsudek městského soudu, tak i obě rozhodnutí žalovaného. Na náhradě nákladů řízení uložil žalovanému zaplatit stěžovatelům částku 45 734 Kč jako náhradu nákladů

řízení o žalobě před městským soudem a částku 35 734 Kč jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

[3] Podáním doručeným tomuto soudu dne 21. 4. 2016 poukázali stěžovatelé na skutečnost, že v řízení před Nejvyšším správním soudem byli na základě výzvy ze dne 24. 8. 2015 vyzváni k doplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost v částce 20 000 Kč nad rámec již zaplacené částky 5000 Kč. Právní zástupce stěžovatelů bankovním převodem ze dne 25. 8. 2015 uhradil dodatečně vyměřený soudní poplatek v částce 20 000 Kč a celkově tak byla stěžovateli na soudním poplatku uhrazena částka 25 000 Kč. Stěžovatelé dále poukázali na to, že na předposlední straně odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud započítal do vyčíslené náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti soudní poplatek pouze za jednoho z účastníků řízení ve výši 5000 Kč a nikoliv ve skutečně zaplacené výši 25 000 Kč.

[4] Nejvyšší správní soud s ohledem na vydaný rozsudek vážil, zda je možné o účtovaných nákladech řízení ve prospěch stěžovatelů ještě rozhodnout. Dospěl k závěru, že tak lze učinit pouze zčásti. Nelze rozhodnout o nákladech, o nichž bylo rozhodnuto uvedeným rozsudkem. Pokud jde o náklady, o nichž nerozhodl, lze postupovat podle § 166 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Podání stěžovatelů soud akceptoval jako návrh na takový postup.

[5] Nejvyšší správní soud shledal návrh stěžovatelů důvodný, když z obsahu soudního spisu vyplývají okolnosti zaplacení, doměření a doplacení soudního poplatku z podané kasační stížnosti tak, jak stěžovatelé ve svém návrhu uvedli. Doplněním rozsudku tedy Nejvyšší správní soud uznal za další účelně vynaložené náklady částku 20 000 Kč odpovídající dodatečně doměřenému a dne 25. 8. 2015 uhrazenému doplatku na soudním poplatku z podané kasační stížnosti.

[6] Procesně neúspěšnému žalovanému proto Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšným stěžovatelům další částku na náhradu nákladů řízení, a to ve výši 20 000 Kč; tuto částku je povinen uhradit do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce stěžovatelů JUDr. Daniela Honzíka, advokáta (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu